

Súd: Okresný súd Komárno
Spisová značka: 10C/33/2020
Identifikačné číslo súdneho spisu: 4220204169
Dátum vydania rozhodnutia: 15. 03. 2023
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Filip Demo
ECLI: ECLI:SK:OSKN:2023:4220204169.11

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Okresný súd Komárno, sudcom JUDr. Filipom Demom, v spore žalobcov: 1/ O. W., D.. XX.XX.XXXX, Š. XXXX/XX, D. R., 2/ ŠH. U., D.. XX.XX.XXXX, D. R. a 3/ A. U., D.. XX.XX.XXXX, N. Š., všetci traja zastúpení: Advokátska kancelária Mgr. Jozef Vida, s. r. o., Turecká 36, 940 23 Nové Zámky, IČO: 47 258 250, proti žalovaným: 1/ Slovenská republika - Slovenský pozemkový fond, Búdkova 36, 817 15 Bratislava, IČO: 17 335 345, 2/ I. Č., D.. XX.XX.XXXX, N. N. XXX/XX, D., 3/ M. O., D.. XX.XX.XXXX, G. Č.. XXX, N., 4/ Z. O., D.. XX.XX.XXXX, G. Č.. XXX, N., v konaní zast.: Advokátska kancelária Borgulová & Péteriová s. r. o., Farská 4, 949 01 Nitra, IČO: 46 104 020 a 5/ L. O., D.. XX.XX.XXXX, N. XX/XX, D., o určenie vlastníckeho práva k nehnuteľnostiam, takto

rozhodol:

I. Určuje sa, že nehnuteľnosti vedené na Okresnom úrade Komárno, katastrálny odbor, pre obec Nesvady, katastrálne územie Nesvady,

i. na liste vlastníctva číslo XXXX, parcely registra „E“ ako
parcelné číslo 8836 - 147 m² - vodná plocha
parcelné číslo 8837 - 385 m² - orná pôda
parcelné číslo 8838 - 1090 m² - trvalý trávny porast
parcelné číslo 8839 - 1787 m² - orná pôda
parcelné číslo 8840 - 414 m² - trvalý trávny porast
podľa B1 a B2 v podiele spolu 2/3 z celku vo vlastníctve SR - Slovenského pozemkového fondu, Búdkova 36, 817 15 Bratislava

ii. na liste vlastníctva číslo XXXX, parcely registra „E“ ako
parcelné číslo 7916 - 1701 m² - orná pôda
parcelné číslo 7917 - 158 m² - trvalý trávny porast
parcelné číslo 7918 - 68 m² - trvalý trávny porast
parcelné číslo 7919 - 2179 m² - trvalý trávny porast
parcelné číslo 7920 - 306 m² - trvalý trávny porast
podľa B1 a B2 v podiele spolu 2/3 z celku vo vlastníctve SR - Slovenského pozemkového fondu, Búdkova 36, 817 15 Bratislava

iii. na liste vlastníctva číslo XXXX, parcely registra „E“ ako
parcelné číslo 7750 - 230 m² - trvalý trávny porast
parcelné číslo 7751 - 3996 m² - orná pôda
parcelné číslo 7752 - 313 m² - trvalý trávny porast
parcelné číslo 7753 - 518 m² - trvalý trávny porast
parcelné číslo 7754 - 3215 m² - orná pôda
parcelné číslo 7755/1 - 755 m² - orná pôda
parcelné číslo 7757/1 - 90 m² - trvalý trávny porast
parcelné číslo 7759/1 - 216 m² - trvalý trávny porast

podľa B1 a B2 v podiele spolu 2/6 z celku vo vlastníctve SR - Slovenského pozemkového fondu, Búdkova 36, 817 15 Bratislava

iv. na liste vlastníctva číslo XXXX, parcely registra „E“ ako
parcelné číslo 7756/1 - 83 m² - trvalý trávny porast
parcelné číslo 7758/1 - 1014 m² - orná pôda
podľa B1 a B2 v podiele spolu 2/6 z celku vo vlastníctve SR - Slovenského pozemkového fondu, Búdkova 36, 817 15 Bratislava

boli ku dňu smrti vo vlastníctve A. U., F. P., D.. XX.XX.XXXX, zomr. 21.03.1970, naposledy bytom Nové Zámky, a patria do dedičstva po nej.

II. Vo zvyšku sa žaloba voči žalovaným v 2. až 5. rade zamieťa.

III. Žalovaní v 2. až 5. rade majú proti žalobcom v 1. až 3. rade nárok na náhradu trov konania v plnom rozsahu.

IV. Žalobcovia v 1. až 3. rade majú proti žalovanému v 1. rade nárok na náhradu trov konania v plnom rozsahu.

V. Žalovaná v 4. rade má proti žalobkyni v 1. rade nárok na náhradu trov odročeného pojednávania dňa 08.06.2022.

VI. Trovy tlmočenia znáša štát.

o d ô v o d n e n i e :

1. Predmetom konania je žaloba doručená súdu 21.09.2020 v spojení so zmenou žalobného návrhu z 29.06.2022 a 30.01.2023, ktorou sa žalobcovia domáhali, že nehnuteľnosti vedené na Okresnom úrade Komárno, katastrálny odbor, pre obec Nesvady, katastrálne územie Nesvady, na liste vlastníctva číslo XXXX, parcely registra „E“ ako parcelné číslo 8836 - 147 m² - vodná plocha; parcelné číslo 8837 - 385 m² - orná pôda; parcelné číslo 8838 - 1090 m² - trvalý trávny porast; parcelné číslo 8839 - 1787 m² - orná pôda; parcelné číslo 8840 - 414 m² - trvalý trávny porast v podiele 1/1; na liste vlastníctva číslo XXXX, parcely registra „E“ ako parcelné číslo 7916 - 1701 m² - orná pôda; parcelné číslo 7917 - 158 m² - trvalý trávny porast; parcelné číslo 7918 - 68 m² - trvalý trávny porast; parcelné číslo 7919 - 2179 m² - trvalý trávny porast; parcelné číslo 7920 - 306 m² - trvalý trávny porast v podiele 1/1; na liste vlastníctva číslo XXXX, parcely registra „E“ ako; parcelné číslo 7750 - 230 m² - trvalý trávny porast; parcelné číslo 7751 - 3996 m² - orná pôda; parcelné číslo 7752 - 313 m² - trvalý trávny porast; parcelné číslo 7753 - 518 m² - trvalý trávny porast; parcelné číslo 7754 - 3215 m² - orná pôda; parcelné číslo 7755/1 - 755 m² - orná pôda; parcelné číslo 7757/1 - 90 m² - trvalý trávny porast; parcelné číslo 7759/1 - 216 m² - trvalý trávny porast; podľa B1, B2, B3, B4 a B 6 v podiele spolu 1/2 z celku; na liste vlastníctva číslo XXXX, parcely registra „E“ ako parcelné číslo 7756/1 - 83 m² - trvalý trávny porast; parcelné číslo 7758/1 - 1014 m² - orná pôda; podľa B1, B2, B3, B4 a B 6 v podiele spolu 1/2 z celku patria do dedičstva po A. U., F. P., D.. XX.XX.XXXX, zomr. 21.03.1970, naposledy bytom Nové Zámky. Žalobu odôvodnili tak, že žalobcovia sú právnymi nástupcami po A. U., D.. XX.XX.XXXX, zomr. 21.03.1970, ktorej boli výmerom číslo 1198/189/VF-128/1950 pridelené do vlastníctva sporné pozemky, ktoré sú v súčasnosti v spoluvlastníctve žalovaných.

2. Žalovaní v 1. rade sa so žalobou stotožnili a súdu navrhol, aby jej vyhovel. Žalovaní v 2. až 5. rade žalobu namietali z dôvodu, že svoje podiely k nehnuteľnostiam riadne zdedili keď tieto ešte v roku 1941 zdedila po rodičoch L. O., F. O., matka žalovanej v 2. rade a matka právnych predchodcov žalovaných v 3. až 5. rade. Poukazovali na to, že predmetný Výmer Krajského národného výberu v Nitre v znení Dodatku Finančného odboru Rady KNV v Nitre z 01.09.1958 obsahuje vecné vady, keďže sa týkal nehnuteľností patriacich do vlastníctva O. N., F. H., avšak táto nikdy nebola vlastníčkou nehnuteľností zapísaných v pozemkníkných vložkách č. 2728 a 2729 katastrálneho územia Nesvady a skutočným vlastníkom bol jej manžel M. O.. Namietali tiež označenia dátumov na predmetnom výmere dňom, ktorým mal byť vydaný, skutočnosť, že Výmer musí byť právne perfektný ako vkladuschopná listina a tiež, že

KNV v Nitre a Finančný odbor Rady KNV v Nitre konal nad rámec svojich právomocí. Argumentovali, že k dedeniu pozemkov došlo v roku 1941, teda ešte pred výmenou obyvateľstva medzi Československom a Maďarskom v rokoch 1947-48 a že L. O.Á. nikdy nebola vysídlená do Maďarska a zomrela na Slovensku.

3. Žalovaná v 4. rade súdu podaním z 11.10.2022 predostrela argumentáciu týkajúcu sa vydržania sporných pozemkov zo strany žalovaných v 2. až 5. rade s odôvodnením, že sporné pozemky boli žalovanými, alebo ich právnymi predchodcami riadne užívané a nie je spochybnená ich dobromyseľnosť. Žalobcovia existenciu vydržania spochybnili a uviedli, že sporné nehnuteľnosti boli prejednané ako novoobjavený majetok, o ktorom žalovaní do roku 1991 nemali vedomosť a neexistuje dôkaz, že by sa o tento majetok zaujímali.

4. Súd vykonal dokazovanie nasledovnými listinnými dôkazmi: výpis z LV č. XXXX, XXXX, XXXX, XXXX, osvedčenie o dedičstve 16D/389/2002, D 606/70-17, výmer o prídelení do vlastníctva č. 1198/189/V-128/194, spolu s jeho dodatkom č. 198/189/5-128/1950, oznámenie Obce Nesvady z 14.8.2018, pkn vložky 2728, 2729, D 1880/91-18, úmrtý list L. O., žiadosť o vrátenie pôdy zo strany I. Č., výpis z pôdy, výpis zo súpisu vysídencov čl. 303, zmluva o nájme, dodatok z 26.6.2007, 12D/116/2005, nájomná zmluva z 10.7.2018, potvrdenie o pobyte z obce Nesvady, oznámenie Obce Nesvady z 3.3.2016, protokol o vytýčení pozemku na dočasné užívanie z 25.4.1991 a s príslušnými katastrálnymi mapami, zmluva o dočasnom bezplatnom užívaní pôdy z 2.5.1997, výkaz nehnuteľného majetku vysídencov z obce Nesvady a súpisový hárok o zanechanom majetku prešahovalca N. O..

5. Čo sa týka skutkového stavu, z pozemnoknižných vložiek č. 2728 a 2729 bolo zistené, že podiel 1/3 k sporným pozemkom prešli titulom dedenia na L. O., F. O.. Spolu s ňou dedili zvyšné podiely k sporným pozemkom ďalšie deti M. O. - Július a Mária, ktoré boli vysídlené do Maďarska. Po L. O. dedili jej podiel k sporným nehnuteľnostiam jej deti - I. Č. (žalovaná v 2. rade), M. O. (právny predchodca žalovaných v 3. a 4. rade) a T.Š. O. (právny predchodca žalovanej v 5. rade), a to na základe rozhodnutia Štátneho notárstva v Komárne č. D 1880/91-18 z 12.11.1991. Zároveň bolo zistené, že právna predchodkyňa žalovaných v 2. až 5. rade, L. O., F. O. nebola presídlená do Maďarska a zomrela na Slovensku 05.07.1975. Dňa 27.04.1992 požiadala žalovaná v 2. rade aj v mene svojich súrodencov Poľnohospodárske družstvo Nesvady o vrátenie pôdy na základe vyššie uvedeného dedičského rozhodnutia. Osvedčením o dedičstve OS Komárno sp. zn. 12D/116/2005 zdedila podiel T. O. k sporným nehnuteľnostiam žalovaná v 5. rade. Z listov vlastníctva č. XXXX, XXXX, XXXX a XXXX tiež ako titul nadobudnutia vlastníctva všetkých žalovaných k sporným pozemkom vyplýva aj zápis ROEP, rozhodnutím C-6/2008 zo 14.08.2008.

6. Žalovaný v 1. rade žalobu nerozporoval a považoval ju za dôvodnú. Súd ďalej zistil, že Krajský národný výbor v Nitre vydal dňa 07.04.1951 Výmer o prídelení do vlastníctva A. U. F. P., ktorý v spojení s Dodatkom Finančného odboru Rady Krajského národného výbore v Nitre číslo 1198/189/5-128/1950 z 01.09.1958 špecifikoval sporné nehnuteľnosti, ktoré mali byť právnej predchodkyňou žalobcov pridelené do vlastníctva ako pkn. vl. 2022 parc. č. 7750 až 7759/1, vl. 2728 parc. č. 8836 až 8840 a vl. 2729 parc. č. 7916 až 7920 s menom bývalého vlastníka O. N., r H.. V rámci dedičského konania po právnej predchodkyňou žalobcov A. U., F. P. neboli tieto pozemky súčasťou dedičského konania D 606/70.

7. Podľa § 126 ods. 1 Občianskeho zákonníka, vlastník má právo na ochranu proti tomu, kto do jeho vlastníckeho práva neoprávnene zasahuje; najmä sa môže domáhať vydania veci od toho, kto mu ju neprávnom zadržuje.

8. Podľa § 132 ods. 1 Občianskeho zákonníka vlastníctvo veci možno nadobudnúť kúpnu, darovacou alebo inou zmluvou, dedením, rozhodnutím štátneho orgánu alebo na základe iných skutočností ustanovených zákonom.

9. Podľa § 130 ods. 1 Občianskeho zákonníka ak je držiteľ so zreteľom na všetky okolnosti dobromyseľný o tom, že mu vec alebo právo patrí, je držiteľom oprávneným. Pri pochybnostiach sa predpokladá, že držba je oprávnená.

10. Podľa § 134 ods. 1 Občianskeho zákonníka oprávnený držiteľ sa stáva vlastníkom veci, ak ju má nepretržite v držbe po dobu troch rokov, ak ide o hnuťnosť, a po dobu desať rokov, ak ide o nehnuteľnosť.

11. Podľa § 181 ods. 4 a 5 CSP, ak strana alebo jej zástupca nie sú schopní predniesť podstatné a rozhodujúce skutkové tvrdenia a označiť alebo predložiť dôkazy na ich preukázanie, súd im môže určiť lehotu na dodatočné splnenie tejto povinnosti. Po márnom uplynutí tejto lehoty nemusí súd na tieto skutkové tvrdenia a dôkazné návrhy prihliadať. Tým nie sú dotknuté ustanovenia § 153 a 154. Ak v dôsledku postupu podľa odseku 4 došlo k odročeniu pojednávania, trovy odročeného pojednávania znáša ten, kto odročenie zaviniť.

12. Podľa § 215 ods. 1, 2 CSP, súd rozhodne na základe zisteného skutkového stavu. Skutkový stav sa zisťuje procesným postupom podľa tohto zákona.

13. Podľa § 255 ods. 1 CSP, súd prizná strane náhradu trov konania podľa pomeru jej úspechu vo veci.

14. V prvom rade považuje súd za potrebné uviesť, že sa v plnom rozsahu stotožňuje s argumentáciou žalobcov v súvislosti s tým, že predložený Výmer o prídele do vlastníctva v spojení s jeho dodatkom je sám o sebe vkladu schopnou listinou a pokiaľ ho vydal orgán na to oprávnený, nie je možné skúmať jeho vecnú správnosť a naopak argumentáciu žalovaných v 2. až 5. rade spochybňujúcu Výmer v tomto smere považuje súd za nedôvodnú. Podľa § 1 ods. 1 nar. SNR č. 104/1946 Sb. Povereníctvo pôdohospodárstva a pozemkovej reformy môže ešte pred zaplatením prídelovej ceny vydávať prídelcom výmery o vlastníctva pôdy pridelené im podľa nariadenia č. 104/1945 Sb. v znení nar. č. 64/1946 n. SNR. Výmer o vlastníctve pôdy je verejnou listinou dokazujúcou vlastnícke právo prídelcu k pridelenej poľnohospodárskej nehnuteľnosti, na základe ktorej príslušný knihovný súd urobí záznam vlastníckeho práva v prospech prídelcu bez podmienky dodatočného ospravedlnenia (§ 1 ods. 2 nar. č. 104/1945 Sb. n. SNR). Nariadenie č. 104/1946 Sb. n. SNR o vydávaní výmerov o vlastníctve pôdy, pridelené podľa nariadenia č. 104/1945 Sb. n. SNR v znení nariadenia č. 64/1946 Sb. n. SNR (ďalej len nariadenie) upravovalo, ako to vyplýva z jeho názvu, vydávanie výmerov o vlastníctve pôdy pridelené podľa nariadenia č. 104/1945 Sb. n. SNR. Podľa § 1 ods. 1 nariadenia vydávať prídelcom výmery o vlastníctve pôdy bolo oprávnené Povereníctvo pôdohospodárstva a pozemkovej reformy. Výmer definuje ako verejnú listinu dokazujúcu vlastnícke právo prídelcu k pridelenej pôdohospodárskej nehnuteľnosti, na základe ktorej príslušný knihovný súd urobí záznam vlastníckeho práva v prospech prídelcu bez podmienky dodatočného ospravedlnenia (§ 1 ods. 2 nariadenia). Z uvedeného je zrejmé, že ak výmer bol vydaný k tomu oprávneným subjektom a obsahuje všetky podstatné náležitosti, má povahu verejnej listiny so všetkými z toho vyplývajúcimi právnymi dôsledkami. Ak výmer nevydal kompetentný orgán, prípadne v ňom chýbajú zákonom požadované podstatné náležitosti, nejde o listinu verejnú. Právnym následkom vady takejto listiny je skutočnosť, že listina povahu verejnej listiny nemá a teda, že nie je spôsobilá vyvolať účinky predpokladané v ustanovení § 1 ods. 2 nariadenia. Povereníctvo pôdohospodárstva a pozemkovej reformy vydávalo podľa nariadenia SNR č. 104/1945 Zb. a nariadenia SNR č. 104/1946 Zb. výmery o vlastníctve pôdy; okresné národné výbory podľa zákona č. 142/1947 Zb. a zákona č. 46/1948 Zb. vydávali prídelové listiny. Tieto výmery a prídelové listiny boli, aj v súčasnosti sú dokladmi o vlastníctve prídelcov k prideleným nehnuteľnostiam a sú v zásade vkladu schopnými listinami pre zápis nadobudnutého vlastníctva do katastra nehnuteľností. Aby mohli byť vkladu schopné (so všetkými dôsledkami z toho plynúcimi), museli byť tieto listiny právne perfektné (rozsudok NS SR sp. zn. 1Cdo 56/2003). V danom prípade ide o Výmer o prídele do vlastníctva, ktorý vydal Osídľovací úrad pre Slovensko v Bratislave v zmysle § 2 zákona č. 148/1947 Zb. Neoddeliteľnou súčasťou výmeru je jeho dodatok vydaný Finančným odborom Rady krajského národného výboru v Nitre z 01.09.1958 na základe Vyhlášky č. 225/50 Úv I. a Vyhlášky č. 288/51 Úv I. a v zmysle opatrenia Povereníctva financií v Bratislave z 27.12.1957 č. 53/4169/1957.

15. Správnosť výmeru a jeho súlad s vtedy platnými predpismi nie je možné v súčasnosti preskúmať a takýto správny akt treba považovať za právny akt bezchybný, z ktorého musí súd v zmysle § 135 ods. 2 OSP vychádzať. Ani v prípade, ak by rozhodnutie vydané na to oprávneným orgánom vykazovalo vady, nemožno takéto rozhodnutie označiť za nulitný (neexistujúci) akt. Za nulitný akt totiž možno považovať len taký akt, ktorý bol vydaný nepríslušným orgánom štátnej správy, teda nad rámec právomoci toho-ktorého orgánu. Pokiaľ bolo rozhodnutie vydané v rámci právomoci príslušného orgánu, jeho zákonnosť je možné preskúmať len procesným postupom v rámci správneho súdnictva; nepodlieha však preskúmaniu všeobecným súdom. K rovnakému záveru dospel Najvyšší súd Slovenskej republiky aj v rozsudku sp. zn. 4 Cdo 123/2003, ktorý bol uverejnený v časopise Zo súdnej praxe pod č. 44/2004, v ktorom vyslovil názor, že výmery a prídelové listiny, ako verejné listiny, boli aj sú v súčasnosti dokladmi

o vlastníctve prídelcov k prideleným nehnuteľnostiam a sú vkladu schopnými listinami, že mimo rámec správneho súdnictva všeobecný súd nie je oprávnený skúmať vecnú správnosť správneho aktu, že ho môže preskúmať len so zreteľom na to, či ide akt nulitný (ničotný), ako i to, že nulitným aktom je správny akt vydaný tzv. absolútne vecne nepríslušným správnym orgánom. Ten istý záver zaujal Najvyšší súd Slovenskej republiky tiež v rozsudku sp. zn. 5 Cdo 110/2000, ktorý bol uverejnený v časopise Zo súdnej praxe pod č. 40/2001, ako aj v rozsudku z 27. novembra 2007 sp. zn. 2 Cdo 337/2006, obdobne aj v uznesení sp. zn. 4 SŽ 88/1995, ktoré bolo uverejnené v Zbierke rozhodnutí a stanovísk súdov Slovenskej republiky pod č. 65/1995 a v uznesení sp. zn. 4 SŽ 34/1997, ktoré bolo uverejnené v Zbierke rozhodnutí a stanovísk súdov Slovenskej republiky pod č. 77/1998. V posudzovanej veci Výmer spĺňal tak po formálnej, ako aj obsahovej stránke všetky zákonné podmienky a náležitosti. Bol vydaný Osídľovacím úradom na základe dohody s Povereníctvom pôdohospodárstva a pozemkovej reformy v Bratislave podľa zákona č. 148/1947 Zb., teda orgánom na to kompetentným. Je v ňom uvedené, kto ho vydal, označenie právneho predpisu, podľa ktorého sa vydáva, akej veci sa týka, je datované, opatrené podpisom povereníka, obsahuje meno a priezvisko bývalého vlastníka (aj keď nesprávne), označenie osôb, v prospech ktorých sa vydáva, presné označenie nehnuteľností, ktorých sa týka a ďalšie podmienky, za ktorých sa uskutočňuje pridelenie k tam uvedeným nehnuteľnostiam. Predmetné rozhodnutie, ktoré je potrebné charakterizovať ako správny akt, bolo vydané orgánom na to oprávneným v medziach jeho právomoci. Ide preto nepochybne o prídelovú listinu, ktorú treba považovať za „perfektnú“ a ktorá má povahu verejnej listiny spôsobilej vlastnícke právo prídelcov k nehnuteľnostiam tam označeným, vrátane tých, ktoré sú predmetom sporu, preukázať a to bez ohľadu na jeho vecnú správnosť, ktorá nemôže byť v súčasnosti preskúmaná všeobecným súdom. Žalovaní v 2. až 5. rade spochybňovali správnosť výmeru po obsahovej stránke, pričom uvádzali, že vo Výmere je nesprávne uvedené meno bývalého vlastníka. Tvrdeniami o vadách v konfiškáčnom konaní sa zaoberal aj Najvyšší súd SR v konaní vedenom pod sp. zn. 4 M Cdo 12/2014 z 29. septembra 2015, v ktorom okrem iného uviedol, že predmetné konfiškáčné rozhodnutie bolo vydané pred takmer 70-imi rokmi, pričom od roku 1945 do roku 2005 sa žalobkyňa považovala za vlastníčku predmetných pozemkov na základe konfiškácie podľa nar. č. 104/1945 Sb. n. Právna istota osôb, ako aj zachovanie nevyhnutnej autority štátu vyžadujú, aby právoplatné rozhodnutie súdu alebo správneho orgánu, na základe ktorých určitá osoba nadobúda alebo je zbavená vlastníctva k veci, bolo nespochybniteľnou právnou skutočnosťou, majúcou účinky do budúcnosti, a to bez ohľadu na to, či písomné vyhotovenie takéhoto aktu doposiaľ existuje (v prejednávanej veci z listu Ministerstva vnútra Slovenskej republiky z 20. júla 2011 vyplýva, že správny spis týkajúci sa konfiškácie pôdohospodárskeho majetku vedeného pod č. Kom. 1/46-III., a spol., sa kompletný nezachoval - por. č. I. 332-353). V opačnom prípade by bolo možné uplatniť vady konania po neprimerane dlhej dobe a narušiť tak niekoľko desaťročí trvajúci právny stav. Povinnosť bremena tvrdenia a bremena dôkazu v rámci súdneho konania by tak nad mieru ospravedliteľnú zaťažovala stranu, ktorá sa takým tvrdením dostala do dôkaznej núdze. Ak je určovacou žalobou napádaná (spochybňovaná) konfiškácia majetku (jej proces, účinky, zákonnosť), dôkazné bremeno v takomto konaní zaťažuje vlastníka konfiškovaného majetku, ktorý konfiškáciu spochybňuje, aby preukázal, že nie sú u neho dané zákonné podmienky pre konfiškáciu majetku. Plynutie času je tak závažnou skutočnosťou, ktorej treba priznať faktické účinky (v tejto súv. por. aj Oznámenie Ústavného súdu ČR z 1. novembra 2005)... Nezachovanie kompletného spisu správneho orgánu po dobu takmer sedem desaťročí, obsahujúceho skutočnosti potvrdzujúce spôsob doručenia rozhodnutia konfiškáčnej komisie v tom čase osobám zdržiavajúcim sa na neznámom mieste, nie je možné pričítať na ťarchu žalobkyne. Toto rozhodnutie Najvyššieho súdu SR bolo predmetom prieskumu aj Ústavným súdom SR, a to v konaní pod sp. zn. I. ÚS 379/2016 z 29. marca 2017, pričom v tomto rozhodnutí Ústavný súd SR uviedol, že len tvrdenie o vadách v konfiškáčnom konaní vydaného rozhodnutia samo osebe nie je spôsobilé účinky konfiškácie spochybniť, lebo právnym titulom prechodu vlastníckeho práva tu nebol tento právny akt, ale dekrét samotný. Podľa správneho názoru dovolacieho súdu v prípadoch, ako je tento, je v záujme spravodlivého rozhodovania uplatňovanie všeobecného princípu, že extenzívnym prístupom nemožno spochybniť, či otvárať záležitosti, ktoré pred mnohými desaťročiami založili právne vzťahy. V sporoch, v ktorých časový odstup od rozhodných skutočností podstatne prekračuje i vydržacie lehoty alebo lehoty skartačné, je požiadavka preukazovať existenciu právnych úkonov (rozhodnutí) nepatričná, lebo aj tu v pochybnostiach platí zásada prezumpcie ich správnosti. Súd na tomto mieste upriamuje pozornosť na rozhodnutie Krajského súdu v Trnave sp. zn. 25Co/277/2018, ktorý v obdobnom prípade uviedol, že: „za dôvodný nemohol súd považovať ani odvolací argument žalobkyne spočívajúci v tom, že predmetný výmer o prídele nemal charakter verejnej listiny vo vzťahu k jej otcovi F. H., nakoľko ten nie je v tomto prídele ako pôvodný vlastník uvedený. Podľa výmeru o prídele vydaného osídľovacím úradom totiž podliehal konfiškácii celý pozemok parc. č. 3829/2, čo doložkou o konfiškácii potvrdil Krajský národný

výbor v Bratislave. Preto nie je podstatné, že v samotnom výmere nie je uvedený právny predchodca žalobkyne F. H. osobne, so svojím podielom, ale postačí, že je v ňom uvedený pozemok parc. č. 3829/2 v celosti, o ktorom tak uvedená doložka potvrdzuje, že bol konfiškovaný.“

16. Čo sa týka tvrdenia, že právna predchodkyňa žalovaných nebola do Maďarska nikdy presídlená, súd opäť poukazuje na rozhodnutie Krajského súdu v Trnave sp. zn. 25Co/277/2018, podľa ktorého: „sú celkom bez významu argumenty žalobkyne, že jej právny predchodca F. H. nebol nikdy presídlený, preto nebola splnená materiálna podmienka straty jeho vlastníctva. Týmito argumentmi totiž žalobkyňa opakovane napáda práve vecnú správnosť predmetného výmeru. Tú však už súd v tomto konaní nie je oprávnený skúmať, nie je oprávnený hodnotiť, či u F. H. boli splnené podmienky pre konfiškáciu jeho majetku, prípadne či bol zaradený do zoznamu osôb určených na presídlenie a či jeho majetok bol oprávnené konfiškovaný. Ďalej je potrebné uviesť, že podmienkou aplikácie zák. č. 148/1947 Sb. ani nie je nevyhnutné, aby sa vlastník majetku reálne vysťahoval do Maďarska. Ust. § 2 ods. 1 zák. č. 148/1947 Sb. naopak dávalo osídľovaciemu úradu právo s konečnou platnosťou rozhodnúť či sú splnené podmienky konfiškácie aj u takých osôb, ktoré sa v danom čase považujú za vysťahované do Maďarska, teda ktoré napr. boli zaradené do zoznamu osôb určených na presídlenie, aj keď fakticky nakoniec neboli presťahované. Znamená to, že ku konfiškácii majetku F. H. mohlo podľa vtedy platných predpisov dôjsť aj v prípade, že bol najskôr zaradený medzi osoby určené na vysťahovanie, ak aj neskôr z akýchkoľvek dôvodov napokon k jeho vysťahovaniu do Maďarska nedošlo. V tomto smere odvolací súd tiež poukázal na závery Ústavného súdu SR v náleze sp. zn. I. ÚS 419/2014-34 z 13.8.2014. Z tohto nálezu vyplývajú rovnaké závery, ako boli prijaté v tomto konaní, a to, že v prípade osôb presídlených z Československa do Maďarska na základe dohody o výmene obyvateľstva, došlo ku konfiškácii ich majetku ex lege, a to na základe prezidentského dekrétu (č. 108/1945 Sb.), avšak nevyhnutným predpokladom tejto konfiškácie bolo, aby príslušný správny orgán (osídľovací úrad) najprv s konečnou platnosťou rozhodol (t. j. bez možnosti podania opravného prostriedku dotknutou osobou, pozn.) o splnení podmienok na túto konfiškáciu. Dotknutým výmerom nebolo rozhodnuté o konfiškácii majetku dotknutých osôb ako takej, pretože konfiškácia nastávala ex lege, ale osídľovací úrad ním rozhodol iba o splnení podmienok na konfiškáciu podľa § 2 ods. 1 zákona č. 148/1947 Sb., a to s konečnou platnosťou. Ústavný súd v tomto náleze konštatoval, že k zániku vlastníckeho práva k sporným nehnuteľnostiam a k jeho prechodu na štát došlo na základe a v medziach v rozhodnom čase účinných zákonov, pričom osídľovací úrad ako správny orgán rozhodol o splnení podmienok konfiškácie v medziach svojej právomoci s konečnou platnosťou. Súčasne je potrebné konštatovať, že v konaní o určovacej žalobe nie je prípustné preskúmať hmotnoprávne podmienky konštitutívneho rozhodnutia správneho orgánu alebo konanie, ktoré tomuto konaniu predchádzalo, pretože by išlo o neoprávnený zásah do právomoci správnych orgánov a správnych súdov. Ústavný súd tu tiež uviedol, že hlavným predpokladom konfiškácie majetku týchto osôb vysídlených z Československa na základe dohody o výmene obyvateľstva v spojení so zák. č. 148/1947 Sb., bolo buď ich faktické (reálne) vysťahovanie, alebo ich plánované vysťahovanie, t. j. aj keď neboli fakticky vysťahované, bolo možné ich za také osoby považovať, pretože sa počítalo s ich vysťahovaním, keďže boli zaradené do zoznamu vysídľovaných osôb, do ktorého boli priamo (bez potreby osobitného rozhodnutia) na základe dojednaní v čl. V dohody o výmene obyvateľstva zaradené osoby, ktoré boli osobami maďarskej národnosti so stálym bydliskom na území Československa. Z toho vyplýva, že aj právny predchodca žalobkyne F. H., mohol byť na základe vyššie uvedeného dodatočne vyčarknutý zo zoznamu presídlenecov, avšak neznamenalo to zároveň, že by ku konfiškácii jeho majetku nedošlo. Pokiaľ potom osídľovací úrad rozhodol o splnení podmienok konfiškácie vo vzťahu k celému pozemku parc. č. 3829/2, čo doložkou na výmere osvedčil na to oprávnený Krajský národný výbor v Bratislave, bol potom osídľovací úrad oprávnený prideliť tento pozemok pridelcom E. N. s manželkou takisto v celosti. Kľúčovým dôkazom, že ku konfiškácii pozemku parc. č. 3829/2 v celosti došlo, je výmer o prídelení do vlastníctva č. 05-09-33/18/1949 z 14.4.1949, ktorý správny akt je právne perfektný, má charakter verejnej listiny aj vo vzťahu ku F. H., preto súd jeho vecnú správnosť preskúmať nemôže. Dôkaz o tom, že majetok F. H. bol vyňatý z konfiškácie, resp. že predmetný výmer o prídelení bol zrušený alebo zmenený (ktorú možnosť upravoval čl. VI výmeru) žalobkyňa nepredložila.“

17. Na základe vyššie uvedených skutkových a právnych záverov rozhodol súd tak, ako je uvedené v I. výrokovej vete tohto rozsudku a žalobe vo vzťahu k žalovanému v 1. rade vyhovel.

18. Aj vzhľadom na tvrdenia žalovanej v 4. rade ohľadom vydržania sporných pozemkov zo strany žalovaných v 2. až 5. rade, bolo potrebné sa pred rozhodnutím vo veci samej vysporiadať s touto

okolnosťou podobne, ako na to poukázal v obdobnom spore Krajský súd v Nitre vo veci sp. zn. 9Co/104/2021 alebo aj Krajský súd v Banskej Bystrici vo veci sp. zn. 17Co/155/2013.

19. Vo všeobecnosti k inštitútu vydržania. Vydržanie je originárny spôsob nadobudnutia vlastníckeho práva, je úzko spätý s držbou a to konkrétne len s držbou oprávnenou (§ 130 OZ), ktorá môže vyústiť do nadobudnutia vlastníckeho práva vydržaním. Účelom vydržania je práve uvedenie faktického stavu oprávnenej držby do súladu s právnym stavom. Vo všeobecnosti platí, že v prípade inštitútu vydržania sa domnelý vlastník veci dovoľáva svojej dobrej viery v to, že nadobudnutie veci od predchádzajúceho vlastníka bolo platné, hoci sa aj neskôr ukázalo, že daný titul platný nebol. Vydržanie zásadným spôsobom prispieva k ochrane dobromyseľného nadobúdateľa. Predpokladom je, že tento nadobúdateľ nadobudol a počas zákonom stanovenej doby držal vec v dobrej viere, hoci sa aj následne ukázalo že niektorý z predchádzajúcich nadobúdacích titulov bol neplatný. Vydržanie týmto spôsobom odstraňuje právnu neistotu spojenú s vadami nadobúdacieho titulu, ak oprávnený držiteľ so zreteľom na všetky okolnosti nemohol o týchto vadách vedieť, resp. ak sa odôvodnenie mohol domnievať, že nadobúdací titul riadne existuje. Existencia oprávnenej držby a neprerušené trvanie držby počas zákonom stanovenej doby sú teda dva najzásadnejšie zákonné predpoklady vydržania. Oprávnenou je v zmysle občianskeho zákonníka taká držba, pri ktorej je držiteľ so zreteľom na všetky okolnosti dobromyseľný o tom, že mu vec alebo právo patrí. Inými slovami, držba sa považuje za oprávnenú len v prípade, ak po zvážení všetkých okolností nemožno od držiteľa spravodlivo požadovať, aby mal pochybnosti o tom, či mu vec alebo právo patrí. Typickým skutkovým omylom, pri ktorom by oprávnená držba mohla prichádzať do úvahy, je užívanie pozemku, o ktorom sa držiteľ oprávnenne domnieva, že je súčasťou pozemku, ktorý mu patrí, a to napríklad v dôsledku chybného vytyčenia hraníc medzi pozemkami. Dobromyseľná držba trvajúca počas celej zákonom stanovenej vydržacej doby zhojí nedostatok (neplatnosť) nadobúdacieho titulu a oprávnený držiteľ sa stane vlastníkom veci. Dobromyseľný držiteľ teda po splnení zákonom stanovených podmienok nadobúda vlastnícke právo k veci i napriek tomu, že nadobúdací titul bol neplatný. Argument, že oprávnený držiteľ nemohol vydržať vec pretože príslušný nadobúdací titul je neplatný, je postavený na chybnej úvahe, resp. nepochopení podstaty inštitútu vydržania. Ústavný súd SR nálezom vo veci I. ÚS 549/2015 konštatoval, že dva chránené záujmy - vlastnícke právo pôvodného vlastníka a nadobudnutie vlastníckeho práva k nehnuteľnosti novým nadobúdateľom na základe jeho dobrej viery sa tak dostanú do vzájomnej kolízie zároveň však dospel k záveru, že pokiaľ nemožno zachovať maximum z oboch základných práv, treba prihliadnuť na princíp všeobecnej spravodlivosti, keď je nutné zvažovať všeobecné súvislosti tohto typu kolízie, ako aj individuálne okolnosti konkrétneho rozhodovaného ho prípadu. Vyššie riziko ma niesť viac nedbalý vlastník, než nadobúdateľ v dobrej viere, pretože tento nie je schopný sa nijako dozvedieť o tom, ako vec opustila vlastníkovú sféru a dostala sa na list vlastníctva prevodcu po zákonom určenom správnom (katastrálnom) konaní. Ústavný súd okrem iného vo svojom odôvodnení odkázal aj na závery českého ústavného súdu, ktorý judikoval, že dobromyseľnému nadobúdateľovi treba poskytnúť ústavnoprávnu ochranu, ak odvodzoval svoje vlastnícke právo k nehnuteľnostiam evidovaným v katastri nehnuteľností od právneho úkonu, ktorý by bol neskôr posúdený hoci aj absolútne neplatným. Už rozsudok Najvyššieho súdu SR vo veci 5Cdo/260/2008 konštatoval, že oprávnená držba sa nemusí nevyhnutne opierať o existujúci právny dôvod, stačí ak tu boli domnelý právny dôvod (titulus putativus), teda ide o to, aby držiteľ bol so zreteľom na všetky okolnosti dobromyseľný, že mu taký právny titul svedčí. Pri posudzovaní oprávnenosti držby treba vychádzať zo zásady, že jej predpokladom je presvedčenie nadobúdateľa, že nekoná bezprávne, ak si určitú vec prisvojuje. Ide o psychický stav, o jeho vnútorne presvedčenie, ktoré sa prejavuje aj navonok a z ktorého možno vyvodiť, že sa dôvodne považuje za vlastníka veci. Medzi základné okolnosti, ktoré budú svedčiť o oprávnenosti držby patrí aj okolnosť, ako vec nadobudol - či mu svedčí nejaký oprávnený nadobúdací titul. Ústavný súd SR nálezom vo veci II. ÚS 484/2015 rozhodol, že pri ústavne konformnom výklade dobromyseľnosť držby treba skúmať, či držiteľ mohol byť objektívne presvedčený o tom, že držanú vec poctivým spôsobom nadobudol. Nemôže byť teda rozhodujúce, že pritom nesplnil zákonné podmienky. Za poctivý spôsob nadobudnutia veci treba považovať také nadobudnutie, ktoré je v súlade s dobrými mravmi. Spravidla je preto rozhodujúce, že držiteľ za držanú vec zaplatil dohodnutú sumu, prípadne poskytol iné dohodnuté plnenie, alebo preukázateľne išlo o dar ako bezodplatné plnenie.

20. K inštitútu vydržania v konkrétnom prejednávacom prípade. Vydržanie je osobitný spôsob nadobudnutia vlastníctva a k tomu, aby bolo možné nadobudnúť vlastnícke právo vydržaním, musia byť splnené súčasne všetky zákonné predpoklady: 1. nadobúdateľ je oprávneným držiteľom veci po celú vydržaciú dobu, 2. nepretržitosť vydržacej doby, ktorou je neprerušovaný stav užívania predmetu vydržania počas zákonom stanovenej doby, 3. spôsobilý predmet vydržania. Subjekt, ktorý

sa dovoľá súdnej ochrane musí okrem iného preukázať okolnosti, z ktorých možno usudzovať jeho dobromyseľnosť, teda okolnosti svedčiace o poctivosti právneho dôvodu nadobudnutia vecí, resp. práva, nie samú dobromyseľnosť ako vnútorné presvedčenie - psychický stav. Narušenie dobrej viery držiteľa veci alebo vykonávateľa práva nastane okamihom, keď sa stali známymi skutočnosťami, ktoré z hľadiska objektívneho posudzovania museli u neho dôvodne vyvolať pochybnosti o tom, že mu vec alebo právo patrí. Existencia dobrej viery sa vždy hodnotí objektívne, teda nielen zo subjektívneho hľadiska, z hľadiska osobného presvedčenia samotného držiteľa. Dobromyseľnosť ako vnútorný psychický stav nemožno vždy priamo dokázať; možno o nej usudzovať z okolností, z ktorých sa tento psychický stav navonok prejavuje. Okolnosti, z ktorých možno usudzovať na existenciu dobromyseľnosti, musí v spore preukázať držiteľ veci. Súd je toho názoru, že u žalovaných v 2. až 5. rade, respektíve už u právnych predchodcov žalovaných v 3. až 5. rade, došlo k vydržaniu sporných pozemkov, pretože pozemok je spôsobilým predmetom vydržania, bola splnená nepretržitá doba užívania viac ako desať rokov a rovnako tak žalovaní v 2. až 5. rade respektíve ich právny predchodcovia boli oprávnenými držiteľmi. Súd je toho názoru, že dobu vydržania u všetkých žalovaných v 2. až 5. rade je potrebné počítať najneskôr od 12.11.1991, teda od právoplatnosti Rozhodnutia Štátneho notárstva v Komárne pod sp. zn. D 1880/91 - 18, kedy bolo rozhodnuté o predmetných sporných pozemkoch ako o novoobjavenom dedičstve po nebohej L. O.F., F. O., kedy tieto pozemky zdedili žalovaná v 2. rade a právny predchodcovia žalovaných v 3. až 5. rade.

21. Súd sa stotožňuje s podaním zástupkyne žalovanej v 4. rade z 11.10.2022, kde uviedla nasledovné: „Vlastnícke právo právnych predchodcov žalobcov nebolo nikdy intabulované do pozemnoknižnej vložky, hoci samotný výmer na str. 6 a 7 opakovane spomína povinnosť vkladu vlastníckeho práva do PK. Žalobcovia uvedený nedostatok neodstránili ani po tom, čo sa preukázateľne oboznámili s touto skutočnosťou a to prvýkrát už v roku 1971, keďže sporné nehnuteľnosti neboli zahrnuté do aktív dedičstva po právnom predchodcovi žalovaných a následne v dedičskom konaní po bratovi Š. U.. Zároveň z vyjadrení žalovaných v 2. a v 5. rade vyplýva, že právny predchodcovia žalobcov sa neuchopili držby sporných nehnuteľností, nakoľko tieto užívala až do smrti právna predchodkyňa žalovaných v 2. až 5. rade - L. O., F. O.. Táto užívala sporné nehnuteľnosti v dobrej viere, že jej tieto patria až do svojej smrti. Bola evidovaná ako spoluvlastníčka v pozemnoknižných vložkách č. 2728 a 2729 - titulom nadobudnutia vlastníckeho práva - Osvedčenie o dedičstve po M. O. (zomrelom v r. 1941). L. O. zdedila podiel 1/3-iny, spolu s ňou dedili aj ďalšie jeho deti, ktoré mal s manželkou N. (rod. Toth) a to M. V. O., a ktoré boli vysídlené spolu s matkou do Maďarska, ktorých podiel je v správe žalovaného v 1. rade. Následne sporné nehnuteľnosti nadobudli po L. O. žalovaní v 2. až v 5. rade, pričom žalovaný v 2. rade a žalovaný v 5. rade na základe ďalších osvedčení o dedičstve, pri ktorých notári ako súdni komisári dôvodne zahrnuli sporné nehnuteľnosti do aktív dedičstva, keďže vlastníctvo poručiteľov vychádzalo zo zápisov v pozemnoknižných vložkách. Okrem osvedčenia o dedičstve svedčí vlastnícke právo žalovaným v 2. až v 5. rade aj Zápisom ROEP, Rozhodnutie C-6/2008 zo dňa 14.8.2008, Z -3049/2008, ktoré taktiež žalobkyňa nenapadla.“

22. Je tiež potrebné poukázať na to, že po tom, ako v roku 1991 došlo k dedeniu sporných pozemkov, boli do spisu predložené dôkazy o tom, že žalovaní v 2. až 5. rade s týmito pozemkami ďalej nakladali a užívali ich, konkrétne Žiadosť o vrátenie pôdy z 27.04.1992 zo strany žalovanej v 2. rade, Zmluva č. 96/10/2005 medzi T. O. a Agrorent, a. s. Nesvady z 30.08.2005, Dodatok č. 1 k nájomnej zmluve č. 96/10/2005 medzi L. O. a Agrorent a. s. Nesvady z 26.06.2007, ako aj Nájomná zmluva číslo 94/10/2018 medzi I. Č. a Agrorent, a. s. z 10.07.2018. Občiansky zákonník č. 141/1950 Zb. v § 115 § 116 (tzv. Stredný OZ) upravoval vydržanie takým spôsobom, že vlastnícke právo k nehnuteľnosti mohol nadobudnúť ten, kto ju držal oprávnené a nepretržite po dobu 10 rokov. Za oprávneného držiteľa sa považoval ten, kto so zreteľom na všetky okolnosti bol dobromyseľný v tom, že mu vec patrí, a to po celú vydržaciú dobu. Dobromyseľnosť sa vyžadovala už na začiatku držby, a teda nemohlo dôjsť k vydržaniu, ak užívateľ nehnuteľnosti vedel o tom, že nehnuteľnosť nadobudol bezprávne, prípadne, že sa jej zmocnil bezprávneho dôvodu alebo vedel, že patrí inému, no nevrátil ju. Pri skutočnej držbe sa predpokladalo, že je v súlade s právom a poctivá; opak sa musel preukázať. V zmysle ust. § 115 a § 116 ods. 1 v spojení s § 145 tzv. Stredného OZ z roku 1950, vlastnícke právo vydržaním mohol nadobudnúť ten, kto oprávnené držal nehnuteľnú vec po dobu 10 rokov; vydržanie bolo vylúčené iba medzi manželmi a iba pri nescudziteľných veciach, ktoré boli v socialistickom vlastníctve a boli určené na to, aby ich tieto organizácie trvale užívali. Oprávneným držiteľom bol ten, kto bol so zreteľom na všetky okolnosti dobromyseľný, že mu vec patrí; v pochybnostiach sa predpokladalo, že držba je oprávnená. Tvrdenie držiteľa o tom, že mu vec patrí, a že s ňou nakladal ako s vlastnou, musí byť

podložené konkrétnymi okolnosťami, z ktorých sa dá usúdiť, že toto presvedčenie držiteľa bolo po celú vydržaciú dobu dôvodné (viď R 8/1991). Pre započítanie uplynulých dôb do nepretržitej vydržacej doby je významné intertemporálne ustanovenie § 865 ods. 3 (zák. č. 131/1982 Zb.), umožňujúce občanovi započítať aj čas pred 1.4.1964, so súčasným odkladom možnosti vydržania až od 1.4.1984, ako aj ust. § 872 ods. 6 (zák. č. 509/1991 Zb.), umožňujúce oprávnenej osobe, aby v prípade vydržania pozemku započítala čas, po ktorý jej právny predchodca mal pozemok nepretržite v držbe aj pred 1.1.1992. Občiansky zákonník č.40/1964 Zb. držbu a vydržanie až do novelizácie zákonom č. 131/1982 Zb., teda do 1.4.1983 neupravoval, uvedená novela v ustanoveniach § 132a, § 135a novo upravila vydržanie s možnosťou započítania času predchádzajúcej nepretržitej držby pred 1.4.1983, s tým, že tento čas sa neskončil skôr než 1.4.1984, pre započítanie uplynulých dôb do nepretržitej vydržacej doby je významné intertemporálne ustanovenie § 865 ods. 3 / § 507a ods. 3 zák. č. 131/1982 Zb. / umožňujúce započítať aj čas pred 1.4.1983 so súčasným odkladom možnosti vydržania až od 1.4.1984, ako aj ustanovenie § 872 ods. 6 / zák. č. 509/1991 Zb. /, umožňujúce oprávnenej osobe, aby v prípade vydržania pozemku započítala čas, po ktorý jej právny predchodca mal pozemok nepretržite v držbe aj pred 01.01.1992.

23. Ani dôkazy predložené zo strany žalobcov (protokol o vytyčení pozemku na dočasné užívanie z 25.04.1991, protokol o vytyčení náhradného pozemku na dočasné užívanie zo 07.02.1992 a Zmluva o dočasnom bezplatnom užívaní pôdy z 25.04.1991) nie sú podľa názoru súdu spôsobilé vyvrátiť dobromyseľnosť žalovaných v 2. až 5. rade o tom, že užívali nehnuteľnosti, ktoré im patria, pretože v spore nebolo preukázané, že sa s predmetnými dôkazmi mohli v priebehu rokov oboznámiť, respektíve, že by ich ktokoľvek vo vzťahu k ich nerušenej držbe, minimálne od roku 1991, konfrontoval a teda im malo byť zrejmé, že nie sú skutočnými vlastníkami sporných nehnuteľností. K tomuto došlo až po podaní žaloby na súd v roku 2020, kedy však už je potrebné konštatovať, že doba 10 rokov od roku 1991 uplynula. Okrem toho však súd uvádza, že z predložených protokolov uvedených vyššie vôbec nevyplýva, za aké pozemky mali byť vytyčené pozemky na dočasné užívanie resp. náhradné pozemky na dočasné užívanie. Čo sa týka Zmluvy o dočasnom bezplatnom užívaní pôdy z 25.04.1991, je pravdou, že v jej zmysle sa pre Š. U. (právneho predchodcu žalobcov) vyčleňuje pôda za pôdu podľa výmeru č. 1198/189/5-128/1950, avšak v prvom rade treba uviesť, že týmto výmerom sa nepridelili do vlastníctva iba sporné pozemky na vložkách 2022, 2728 a 2729, ale aj parcely na vložkách 3819, 4130, 4599, 5758 a 2635 a preto nie je zrejmé, a ani preukázané, že predložená Zmluva bola náhradou za sporné pozemky. V druhom rade, táto zmluva bola uzavretá medzi PD Nesvady a Š. U., ktorý však v zmysle dedičského rozhodnutia po A. U. sporné pozemky nezdedil. Nie je preto na základe tohto dôkazu možné jednoznačne tvrdiť, že náhradná pôda bola Š. U. pridelená za sporné pozemky. V každom prípade však ani tieto dôkazy nevytvárajú pochybnosť o dobromyseľnosti žalovaných v 2. až 5. rade.

24. Vzhľadom na vyššie uvedené rozhodol súd tak, ako je uvedené v II. výrokovej vete tohto rozsudku a žalobu proti žalovaným v 2. až 5. rade zamietol.

25. O náhrade trov konania súd rozhodol podľa § 255 ods. 1 CSP v spojení s § 396 ods. 3 CSP tak, že žalovaným 2. až 5. rade, ako v plnom rozsahu úspešným, keďže žaloba bola proti nim zamietnutá, vzniklo právo na náhradu trov konania proti žalobcom v plnom rozsahu. Naopak, keďže žalobcovia boli so žalobou proti žalovanému v 1. rade v plnom rozsahu úspešný, súd im rovnako priznal nárok na náhradu trov proti žalobcovi v 1. rade v plnom rozsahu. Súd zároveň rozhodol o tom, že trov štátu hradí štát, keďže do konania bol pribratý tlmočník.

26. Vzhľadom na to, že pojednávanie z 08.06.2022 bolo odročené z dôvodu návrhu žalobkyne v 1. rade, ktorá až na pojednávaní navrhla pripustenie vstupu ďalších účastníkov do konania, pričom pojednávanie bolo následne odročené na neurčito, má súd za to, odročenie pojednávania zavinila žalobkyňa v 1. rade, pretože svoju povinnosť riadne a včas označiť všetky sporové strany si nespĺnila. Súd je toho názoru, že na túto situáciu sa dá analogicky aplikovať ustanovenie § 181 ods. 4, ods. 5 CSP. „Zodpovednosť postihuje tú osobu, ktorá procesne zlyhala a spôsobila tým v konečnom dôsledku odročenie pojednávania podľa § 181 ods. 4 CSP. Povinnosť nahradiť trovy odročeného pojednávania sa posudzuje osobitne a bez ohľadu na celkový procesný úspech strany v spore. Nie je teda rozhodujúce, či zodpovedná osoba bola z hľadiska rozhodnutia vo veci samej procesne úspešná a v akom rozsahu, relevantné je iba to, či zavinila odročenie konkrétneho pojednávania. Z hľadiska procesnej ekonomie rozhodne súd o nároku na náhradu trov odročeného pojednávania spolu s rozhodnutím o nároku na náhradu trov celého konania v rozhodnutí, ktorým sa konanie končí (§ 262 ods. 1 CSP). Výrok o náhrade trov odročeného pojednávania alebo viacerých odročených pojednávaní však musí byť

oddelený od hlavného výroku o náhrade trov konania a musí byť aj osobitne odôvodnený. Súčasne v ňom súd výslovne uvedie, že zodpovedná osoba je povinná nahradiť trovy odročeného pojednávania. O výške náhrady trov odročeného pojednávania rozhodne samostatným uznesením súdny úradník súdu prvej inštancie po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí (§ 262 ods. 2 CSP). (SEDLAČKO, František. § 181 [Prednesy strán na pojednávaní]. In: ŠTEVČEK, Marek, FICOVÁ, Svetlana, BARICOVÁ, Jana, MESIARKINOVÁ, Soňa, BAJÁNKOVÁ, Jana, TOMAŠOVIČ, Marek a kol. Civilný sporový poriadok. 2. vydanie. Praha: C. H. Beck, 2022, s. 726-727, marg. č. 8.)

Poučenie:

Proti rozsudku je možné podať odvolanie v lehote 15 dní odo dňa jeho doručenia prostredníctvom Okresného súdu Komárno na Krajský súd v Nitre.

Odvolanie musí mať náležitosti podľa § 127 ods. 1 a ods. 2 CSP, podľa ktorého, ak zákon na podanie nevyžaduje osobitné náležitosti, v podaní sa uvedie, a) ktorému súdu je určené, b) kto ho robí, c) ktorej veci sa týka, d) čo sa ním sleduje a e) podpis. Ak ide o podanie urobené v prebiehajúcom konaní, náležitosťou podania je aj uvedenie spisovej značky tohto konania.

V odvolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (odvolacie dôvody) a čoho sa odvolateľ domáha (odvolací návrh). (§ 363 CSP)

Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže odvolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie odvolania. (§ 364 CSP)

Odvolanie možno odôvodniť len tým, že a) neboli splnené procesné podmienky, b) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces, c) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, d) konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci, e) súd prvej inštancie nevykonal navrhnuté dôkazy, potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností, f) súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam, g) zistený skutkový stav neobstojí, pretože sú prípustné ďalšie prostriedky procesnej obrany alebo ďalšie prostriedky procesného útoku, ktoré neboli uplatnené, alebo h) rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci. (§ 365 ods. 1 CSP)

Odvolacie dôvody a dôkazy na ich preukázanie možno meniť a dopĺňať len do uplynutia lehoty na podanie odvolania. (§ 365 ods. 3 CSP)

Ak povinný dobrovoľne nespĺní, čo mu ukladá vykonateľné rozhodnutie, oprávnený môže podať návrh na vykonanie exekúcie podľa zákona č. 233/1995 Z. z. o exekútoroch a exekučnej činnosti v platnom znení.